

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/146/2022
Identifikačné číslo spisu:	6421200080
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6421200080.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovenskej republiky, za ktorú koná Slovenská správa ciest, Bratislava, Miletičova 19, IČO: 00 003 328, proti žalovanej Obci Banská Belá, Banská Belá 298, Banská Belá, IČO: 00 320 498, zastúpenej Advokátskou kanceláriou VICTORIA, s.r.o., Banská Bystrica, Stránska 3155/7, IČO: 51 164 353, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5C/1/2021, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. februára 2022 č. k. 12Co/85/2021 - 119, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom pod č.k. 5C/1/2021-85, zo dňa 9. júna 2021 určil, že žalobca Slovenská republika je vlastníkom a Slovenská správa ciest, IČO: 00 003 328, Miletičova 19, 826 19 Bratislava je správcom pozemkov nachádzajúcich sa v obci I. I., v katastrálnom území I. I. CKN parcela č. 1810/1 o výmere 1389 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie zapísaného na LV č. X, CKN parcela č. 1788 o výmere 2495 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, CKN parcela č. 1786/1 o výmere 9089 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, CKN parcela č. 1821/1 o výmere 6807 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie zapísaných na LV č. XXX (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanej nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že Slovenská republika je vlastníkom sporných nehnuteľností a Slovenská správa ciest je ich správcom. Na sporných nehnuteľnostiach sa nachádza komunikácia I. triedy č. I/51 (pôvodne cesta II. triedy č. II/525). Cesta prechádza intravilánom obce žalovanej, pričom táto je neoprávnene zapísaná ako vlastníčka sporných nehnuteľností, na ktorej sa táto cesta nachádza. Cesta bola postavená ešte pred rokom 1956 a bola vždy vo vlastníctve štátu, pričom sporné nehnuteľnosti boli verejným (štátnym majetkom) a preto neboli zapísané do pozemkovej knihy. V roku 1981 boli sporné nehnuteľnosti

zapísané na vlastníka Československý štát a súčasne na správcu MNV Banská Belá. Zápis správcu bol nesprávny, pretože v roku 1981 bola správcom cesty Okresná správa ciest Žiar nad Hronom (právny predchodca žalobcu - ďalej len „OSC ZH“), ktorá bola poverená úlohami, na plnenie ktorých majetok (sporné nehnuteľnosti) slúžil. Nezrovnalosť videl v tom, že pôvodná PK parcela č. 2076 bola v roku 1981 zapísaná na LV č. X na vlastníka Československý štát a správcu MNV Banská Belá, avšak v roku 1983 nakladal so spornými nehnuteľnosťami iný správca a to OSC ZH, pričom novo vytvorená parcela E KN č. 2076/1 bola v rámci zápisu hospodárskej zmluvy č. 2 - 551/83 Bch zo dňa 1. augusta 1983 a geometrického plánu zapísaná na LV č. 1 na vlastníka Československý štát a správcu MNV Banská Belá, čiže nie na správcu OSC ZH. Následne aj ďalšie žiadosti o zápisy zo strany žalovanej považoval žalobca za sporné.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 73 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 3 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 1982, § 3d ods. 1, 5 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, § 1 ods. 1, § 2 od. 1, 2 zákona č. 278/1995 Z. z. o správe majetku štátu, § 15c ods. 1 zákona č. 138/1995 o majetku obcí, § 14 ods. 1, 2 zákona č. 180/1995 Z.z., § 64 ods. 1 a § 65 ods. 1 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodársky zákonník.

4. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Konštatoval, že nebolo sporné, že Slovenská správa ciest vykonáva správu pozemnej komunikácie I. triedy č. I/51 a ani to, že sporné nehnuteľnosti boli odčlenené geometrickým plánom a v pozemnoknižnej mape zodpovedali parcelám č. 2073, 2074, 2075, 2076 a 2070/1, z ktorých neskôr boli vytvorené parcely CKN č. 1810 a 1788. Žalobca si uplatnil vlastnícke právo len v rozsahu novovytvorených sporných nehnuteľností a teda si ho neuplatnil k celým parcelám, z ktorých vznikli. Rovnako nebolo sporné ani to, že pôvodná cesta č. II/525, teraz cesta č. I/51 bola postavená pred rokom 1956 a táto bola vždy vo vlastníctve štátu a pozemky pod ňou boli verejným (štátnym) majetkom, preto sa nezapisovali do pozemkovej knihy, pričom boli v správe miestneho orgánu štátnej správy. Vzhľadom na to sa prvoinštančný súd zaoberal otázkou, na základe čoho bolo zapísané vlastnícke právo žalovaného k sporným nehnuteľnostiam a uviedol nasledovné:

„23. Z listu Okresného úradu Banská Štiavnica katastrálny odbor zo dňa 13.10.2020 vyplýva, že pôvodné pozemnoknižné parcely č. 2070, 2073, 2074, 2075 a 2076 tvorili verejný majetok, išlo o neknihované pozemky. Pri II. etape zakladania právnych vzťahov do KN v roku 1981 boli PK parcely č. 2073, 2074, 2075, 2076 zapísané na LV č.X vo vlastníctve Československý štát, v správe MNV Banská Belá s uvedením evidenčného listu č. XXX. Súd poukazuje na to, že je nepochybné, že v danom období (rok 1981) boli uvedené parcely už zastavané cestou vo vlastníctve štátu a v správe Okresnej správy ciest. V zmysle vtedy platných ustanovení Hospodárskeho zákonníka, národným majetkom sú všetky veci v štátnom socialistickom vlastníctve (hmotný národný majetok) a všetky pohľadávky a iné majetkové práva štátu. Národný majetok spravuje zásadne organizácia, ktorá je poverená úlohami, na plnenie ktorých majetok celkom alebo prevažne slúži. Právny predchodca žalobcu Okresná správa ciest Žiar nad Hronom, bola aj v danom čase organizáciou, ktorá bola poverená úlohami, na plnenie, ktorých dané pozemky slúžili. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že s parcelou č. 2076 následne v roku 1983 nakladal správca Okresná správa ciest Žiar nad Hronom, ktorému bol nadriadeným orgánom ONV Žiar nad Hronom, čo vyplýva z predloženej Hospodárskej zmluvy č.2-551/83 Bch. Novovytvorená parcela č. 2076/1 bola však zapísaná na správcu MNV Banská Belá (vlastník Československý štát). 24. Žalovaný podal Žiadosť o zmenu užívania majetku a o zmenu vlastníka na LV na základe Protokolov o prechode vlastníctva vecí spísaných v zmysle § 14 zákona č. 138/1991 Zb., v zmysle ktorých žiadal zapísať CKN parc. č. 1788, 1810 a EKN parc.č. 2075, 2076/1 na žalovaného. Súd poukazuje na skutočnosť, že popri majetku, ktorý sa nestáva vlastníctvom obcí podľa § 3 zákona č. 138/1991 Zb. neprechádzajú z majetku Slovenskej republiky do ich vlastníctva podľa § 15a a 15b zákona č. 138/1991 Zb. ani pozemky zastavané, na ktorých sú umiestnené budovy a iné stavby a zariadenia, ktoré neprechádzajú do vlastníctva obcí podľa § 2 alebo § 15b (§ 15c ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí). Cesta neprešla do majetku obce (nebolo sporné) a teda ani pozemky pod cestou, nemohli prejsť zo zákona na žalovaného.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že fond nakladá podľa zákona č. 180/1995 Z.z. a podľa osobitných

predpisov aj s pozemkami, ktoré tvorili verejný majetok (neknihované pozemky) a ktoré sú vo vlastníctve štátu, okrem pozemkov, ktoré spravujú iné organizácie podľa osobitných predpisov (§ 14 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na pozemky v zastavanom území obce. Tieto pozemky prechádzajú dňom účinnosti tohto zákona do vlastníctva obce, na ktorej území sa nachádzajú. Do vlastníctva obce neprechádzajú pozemky, ktoré ku dňu účinnosti tohto zákona sú v správe miestneho orgánu štátnej správy podľa osobitného predpisu (§ 14 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom). Konštatoval, že správny postup, ktorý mal byť aplikovaný, bol v zmysle § 14 ods. 2 tretia veta zákona č. 180/1995 Z.z. a nie v zmysle § 14 ods. 2 prvá a druhá veta uvedeného zákona. Vzhľadom na všetky vyššie konštatované skutočnosti, súd prvej inštancie ustálil, že nárok žalobcu je daný a súd jeho žalobe vyhovel. Pri zápise žalovaného ako správcu pozemkov, ktoré sú uvedené vo výroku rozhodnutia, došlo k pochybeniu pri aplikácii právneho predpisu, v súvislosti s ROEP. Majetok, ktorý bol ustálený ako neknihovaný majetok, a ktorý bol v správe štátnej rozpočtovej organizácie neprechádza do majetku obce. Rozpočtovou organizáciou sú aj všetky orgány miestnej štátnej správy ako aj organizácie cestného hospodárstva (§ 1 písm. a) zákona č. 278/1993 Z.z.). Správne ako vlastník, mala byť zapísaná Slovenská republika v správe príslušnej organizácie (§ 3 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb). Keďže ide o neknihovaný majetok pod cestou I. triedy, správne mal byť zapísaný ako správca Slovenská správa ciest.“ O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

6. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a zároveň určenia, že správu nad spornými nehnuteľnosťami bude vykonávať Slovenská správa ciest.

6.1. Odvolací súd konštatoval že rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania je vecne správne. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, nemá znaky ľubovôle a náhodnosti. V odôvodnení rozsudku okresný súd podáva výklad opodstatnenosti a zákonnosti jeho výroku, vyporiadava sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Rozsudok okresného súdu stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov súd prvej inštancie vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

6.2. Žalovaná v odvolaní neuviedla a nepreukázala žiadne skutočnosti, ktoré by boli relevantným dôvodom a mohli mať vplyv na správnosť rozhodnutia okresného súdu. K námietkam žalovanej týkajúcim sa nevyporiadania s niektorými jej tvrdeniami, listinnými dôkazmi a rozhodnutiami všeobecných súdov, odvolací súd uviedol, že súd je povinný sa zaoberať námietkami, argumentami a návrhmi strán na vykonanie dôkazov, ktoré majú pre rozhodnutie význam, teda sú podstatné. Nevyžaduje sa, aby na každý argument strany bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Súd prvej inštancie sa zaoberal tými skutkovými tvrdeniami a dôkazmi, ktoré mali význam pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, pričom pri rozhodovaní vychádzal z osobitosti skutkového stavu týkajúcej sa rozhodovanej veci, a preto nie je možné ho bez ďalšieho subsumovať pod iné rozhodnutia všeobecných súdov. Rozsudok okresného súdu obsahuje vysporiadanie sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom myšlienkový postup okresného súdu je dostatočne vysvetlený s poukazom na všetky skutkové okolnosti zistené vykonaným dokazovaním.

6.3. Argumentáciu žalovanej, že okresný súd nerozlišoval medzi cestami ako verejným majetkom a ako samostatnými stavbami a pozemkami pod nimi - v tomto prípade spornými nehnuteľnosťami - odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Prvoinštančný súd vlastníctvo cesty na jednej strane a sporných pozemkov pod ňou na strane druhej rozlíšil, čo je zrejmé z 21. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom prvoinštančný súd uviedol, že „Žalobca v spore tvrdil, že pôvodná cesta č. II/525, teraz cesta č. I/51 bola postavená pred rokom 1956, cesta bola vždy vo vlastníctve štátu a pozemky pod cestou boli verejným (štátnym) majetkom, preto sa nezapisovali do pozemkovej knihy. Boli v správe

miestneho orgánu štátnej správy. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné.“ Uvedené zistenia prvoinštančného súdu sú správne, pretože žalovaná v rámci prvoinštančného konania uvedené skutočnosti nepoprela podľa § 151 ods. 1 CSP (podľa ktorého sa skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela považujú za nesporné) a preto nie je dôvodným jej tvrdenie v odvolaní, že žalobca nepreukázal, že sporné pozemky boli niekedy v správe miestneho orgánu štátnej správy. Vzhľadom na nespornosť skutkových tvrdení uvedené skutočnosti nebolo potrebné preukazovať a okrem toho aj v liste katastrálneho odboru OU Banská Štiavnica zo dňa 13. októbra 2020 (č. 1. 16 spisu) je uvedené, že pôvodné „PK parcely č. 2070, č. 2073, č. 2074, č. 2075, č. 2076 tvorili verejný majetok - cesty - neknihované pozemky.“ Odvolací súd potom zdôraznil, že do roku 1950 boli do pozemkovej knihy zapísaní vlastníci a ich pozemky, ale v pozemkovej knihe neboli evidované tzv. neknihované pozemky. Jednalo sa o pozemky vo vlastníctve štátu pod cestami a riekami (viď Fajnor, Záturecký: Nástin súkromného práva platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusi, III. vydanie str. 121). Z uvedeného vyplýva teda aj správnosť žalobného tvrdenia žalobcu, že ak by sporné pozemky neboli verejným, štátnym majetkom, boli by v pozemkovej knihe evidované. V súdnom prípade tomu tak ale nebolo. Napokon aj obrana prezentovaná žalovanou svedčí o tom, že sporné pozemky boli v minulosti vlastníctvom štátu, pretože bola to samotná žalovaná, ktorá sa v spore bránila tým, že vlastnícke právo k sporným pozemkom na ňu prešlo podľa § 14 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, resp. následne podľa § 14 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z., podľa ktorých ustanovení na obce prechádzal majetok práve z vlastníctva štátu.

6.4. Za uvedeného stavu bolo preto plne opodstatneným sústredenie sa prvoinštančného súdu na vyhodnotenie otázky právneho titulu nadobudnutia sporných pozemkov žalovanou, keď žalobcom podaná žaloba bola založená na tvrdení, že v roku 1981 došlo k nesprávnemu zápisu MNV Banská Belá ako správcu sporných pozemkov a následne k nesprávnej aplikácii tak zákona č. 138/1991 Zb. ako aj zákona č. 180/1995 Z. z. s takým výsledkom, že sporné pozemky sú v katastri nehnuteľností aktuálne vedené ako vlastníctvo žalovanej.

6.5. Podľa odvolacieho súdu, nebolo sporu o tom, že pôvodná cesta II. triedy č. II/525 (toho času cesta I. triedy č. I/51), ktorá prechádza cez intravilán obce žalovaného bola postavená niekedy pred rokom 1956 na pozemkoch, ktoré neboli zapísané do pozemkovej knihy. Žalobca namietal vykonanie nesprávneho zápisu v roku 1981, keď ako správca bol v evidencii nehnuteľností namiesto OSC ZH nesprávne zapísaný MNV Banská Belá.

6.6. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení účinnom do 31. decembra 1982 (ďalej len „cestný zákon“), pozemné komunikácie sa rozdeľujú podľa dopravného významu, určenia a technického vybavenia na diaľnice, automobilové cesty, miestne komunikácie a účelové komunikácie. Diaľnice a automobilové cesty tvoria jednotnú komunikačnú sieť.

6.7. Podľa § 3 ods. 1 prvá veta cestného zákona, správa automobilových ciest a miestnych komunikácií a dozor nad nimi patrí okresným národným výborom; okresné národné výbory vykonávajú tieto úlohy buď priamo alebo prostredníctvom im podriadených hospodárskych alebo rozpočtových organizácií.

6.8. Podľa § 4 ods. 1 cestného zákona, automobilové cesty, včítane prejazdnych úsekov v mestách a iných obciach, sú komunikácie zaradené do cestnej siete, jednotne budované a spravované; slúžia predovšetkým doprave medzi sídliskami (obcami). Do cestnej siete patria aj pozemné komunikácie mimo územia zastavaného alebo určeného na súvislé zastavenie, ktoré spojujú železničné stanice, letiská pre pravidelnú verejnú dopravu a verejné prístavy s diaľnicami a automobilovými cestami, pokiaľ ako účelové komunikácie neslúžia prevažne prevádzke alebo správe týchto zariadení.

6.9. Odvolací súd ďalej uviedol, že cestnú sieť potom bližšie definoval § 5 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojov č. 136/1961 Zb. v znení účinnom od 30. júna 1984, podľa ktorého sa cesty rozdeľujú na a) cesty I. triedy, ktoré majú význam pre medzinárodnú alebo celoštátnu dopravu; označujú sa číslami od 1 do 99, b) cesty II. triedy, ktoré majú význam pre dopravu medzi okresmi; označujú sa číslami od 100 do 999, c) cesty III. triedy, ktoré majú miestny význam; označujú sa štvormiestnymi až päťmiestnymi číslami podľa čísel najbližšej cesty II., výnimočne aj I. triedy.

7. Podľa odvolacieho súdu z citovaných ustanovení účinných v čase vykonania sporného zápisu vyplýva, že v tom čase cesta II. triedy č. II/525 bola zaradená medzi automobilové cesty (§ 1 ods. 2 cestného zákona). Správu automobilových ciest vykonávali okresné národné výbory (§ 3 ods. 1 cestného zákona), ktoré túto činnosť vykonávali buď priamo alebo prostredníctvom im podriadených

hospodárskych alebo rozpočtových organizácií, pričom okresný národný výbor riadil okresnú správu ciest. Z uvedeného je zrejmé, že správu automobilovej cesty II. triedy nemohol vykonávať Miestny národný výbor - Banská Belá, keďže právo výkonu správy patrilo v zmysle zákona okresnému národnému výboru, ktorý mohol túto preniesť na okresnú správu ciest. Miestny národný výbor Banská Belá bol ako národný výbor nižšieho stupňa riadený Okresným národným výborom Žiar nad Hronom, ktorý za účelom výkonu správy automobilových ciest zriadil rozpočtovú organizáciu a to OSC ZH, ktorá vykonávala nielen správu predmetnej automobilovej cesty, ale taktiež aj pozemkov pod ňou, ktoré boli neknihovanými pozemkami a patrili do vlastníctva štátu. Odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že správu automobilovej cesty prechádzajúcej cez intravilán obce Banská Belá ešte v roku 1956 vykonávala OSC ZH, ktorá skutočnosť nepriamo vyplýva z mostných listov (č. l. 13 až 15 spisu), ktoré boli súčasťou automobilovej cesty II. triedy č. II/525.

7.1. Vzhľadom na uvedené preto podľa odvolacieho súdu v zmysle § 14 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 2 tretia veta zákona č. 180/1995 Z. z. nemohli byť sporné pozemky ako pôvodne neknihované prevedené do vlastníctva obce, na ktorej území sa nachádzajú, teda v danom prípade do vlastníctva žalovanej, keďže správu ciest aj pozemkov pod nimi vykonávala ku dňu 1. septembra 1995 ako dňu účinnosti zákona č. 180/1995 Z. z. Okresná správa ciest Žiar nad Hronom. Okrem toho predmetná cesta patrila štátu a preto nebol žiaden logický dôvod, aby v zmysle uvedenej právnej úpravy pozemky pod ňou patriace štátu (ako pôvodne neknihované) prešli do vlastníctva obce a aby tak došlo k rozštiepeniu vlastníckeho práva vo vzťahu k ceste (vlastníctvo štátu) a vo vzťahu k pozemkom pod ňou (vlastníctvo obce). Prvoinštančný súd preto správne uviedol, že mal byť aplikovaný postup podľa § 14 ods. 2 tretej vety zákona č. 180/1995 Z. z. a nie iba podľa § 14 ods. 2 prvej a druhej vety cit. zákona.

7.2. Pokiaľ potom žalovaná namietala, že v konaní o schválení ROEP-u bol žalobca pasívny a nenamietal jej vlastníctvo, odvolací súd poukázal na to, že vlastnícke právo k veci (a to aj nehnuteľnej) možno nadobudnúť len spôsobmi uvedenými v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého popri tradičných právnych tituloch (kúpna, darovacia zmluva) možno nadobudnúť vlastníctvo k veci aj na základe rozhodnutia štátneho orgánu či iných zákonom stanovených skutočností. Samotný proces zostavenia registra obnovennej evidencie pozemkov ale takýmto právnym titulom nie je. Z ustanovenia § 1 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ktorý upravuje tzv. ROEPku) možno totiž vyvodiť, že ide o osobitnú právnu úpravu, ktorej cieľom je odstránenie neistoty o informáciách (údajoch) k pozemkom, ktoré nie sú evidované, resp. sú evidované neúplne v súbore geodetických a popisných informácií prostredníctvom obnovy evidencie dotknutých pozemkov, vrátane existujúcich právnych vzťahov k nim. Zjednodušene možno povedať, že cieľom ROEP-u je zosúladenie skutočného a právneho stavu a nie zmena, či dokonca „deštrukcia“ dlhodobu existujúcich stabilizovaných právnych vzťahov k pozemkom. Zákon č. 180/1995 Z. z. upravujúci priebeh procesu, ktorého výsledkom je Register obnovennej evidencie pozemkov, nie je zameraný na konštituovanie nových právnych (vlastníckych) vzťahov k pozemkom, ktorých vlastnícky stav bol nejasný, či nedoložený, ale ROEP ako produkt konania podľa tohto zákona je zameraný len na sprehľadnenie a doloženie už predtým existujúcich vlastníckych vzťahov. Nie sú to teda pozemkové úpravy ako napríklad podľa zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, v rámci ktorých možno určité územie v záujme účelnejšieho obhospodarovania doslova „prekresliť“ a v nadväznosti na to potom podľa zákonných pravidiel konštituovať k „novovytvoreným“ pozemkom nové vlastnícke vzťahy. Tento rozdiel je prinajmenšom zrejмый z toho, že kým v rámci ROEP-u sa „potvrdzuje“ existujúce vlastníctvo (§ 11 ods. 1, § 11a ods. 1, § 12 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z.), pri pozemkových úpravách sa vlastníctvo nadobúda (§ 14 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb.). To znamená, že rozhodnutie o schválení ROEP v danom území je síce verejnou listinou, na základe ktorej sa zapisujú údaje registra do katastra nehnuteľností, no toto samé o sebe nepredstavuje právny titul na nadobudnutie vlastníckeho práva podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto osoba, ktorá sa domnieva, že je vlastníkom určitého pozemku bez toho, že by jej subjektívne presvedčenie vychádzalo z konkrétneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa nemôže z objektívneho hľadiska považovať následne za vlastníka pozemku len na základe toho, že jej vlastníctvo bolo „potvrdené“ ROEP-om. I tento proces totiž predpokladá, že schválený register môže obsahovať nesprávne údaje o pozemkoch a ich vlastníctve a preto ustanovenie § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. účinného od 1. septembra 2002 umožňuje tieto nesprávnosti opraviť, ak ešte neuplynula 5-ročná lehota od zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností (pôvodne do 1. mája 2014 išlo o lehotu trojročnú). Zápis ROEP-u do

katastra nehnuteľností nepredstavoval a ani v súčasnosti nepredstavuje prekážku pre to, aby sa dotknutá osoba nemohla domáhať svojho vlastníckeho práva žalobou v súdnom konaní a preto bola neopodstatnenou námietka žalovanej, že žalobca bol pasívny a (jej) vlastníctvo v rámci ROEP-u nenamietal.

7.3. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej, že zápisy o vlastníctve k pozemkom boli vykonané aj pred ROEP-om v prospech MNV Banská Belá a preto to čo patrilo jej, resp. predtým MNV Banská Belá bolo správne prevedené do nového stavu po ROEP, odvolací súd zdôraznil, že z dokazovania vyplynulo, že v minulosti žiaden zo sporných pozemkov MNV Banská Belá nepatril a ani patriť nemohol, pretože išlo o vlastníctvo štátu. Pokiaľ žalovaná v týchto súvislostiach poukazovala v podstate na zápis vlastníctva na základe zákona o majetku obcí, odvolací súd poukázal na ustanovenie § 15c ods. 1 písm. a) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, podľa ktorého popri majetku, ktorý sa nestáva vlastníctvom obce podľa § 3, neprechádzajú z majetku Slovenskej republiky do ich vlastníctva podľa § 15a a § 15b, ani pozemky zastavané, na ktorých sú umiestnené budovy a iné stavby a zariadenia, ktoré neprechádzajú do vlastníctva obcí podľa § 2 alebo § 15b. Nakoľko cesta je stavbou, ktorá neprešla do vlastníctva žalovanej, tak ani pozemky pod ňou nemohli prejsť v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí do vlastníctva žalovanej, ako to správne uviedol už prvoinštančný súd.

7.4. Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu, ktorým určil vlastnícke právo žalobcu k sporným nehnuteľnostiam a za ich správcu určil Slovenskú správu ciest je vecne správne. Preto odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku vo veci samej potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval § 255 CSP. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP.

8. Proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Žalovaná podala dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

8.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že žalovaná v konaní popierala skutočnosť, že pozemky, na ktorých sa nachádza cesta č. I/51, boli v správe miestneho orgánu štátnej správy. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ani dôkazov predložených v konaní nijakým spôsobom nevyplývalo, že pozemky (nie stavba cesty) boli v správe miestneho orgánu štátnej správy (právneho predchodcu žalobcu) ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 180/1995 Z.z. Táto skutočnosť nebola v súdnom konaní vôbec dokázaná, žalovaná ju popierala a odvolací súd napriek tomu tvrdí, že táto skutočnosť bola medzi stranami nesporná (bod 4. odôvodnenia rozhodnutia). Skutočnosť, že pozemky pod cestou neboli v správe miestneho orgánu štátnej správy, bola v konaní vyvrátená aj tým, že žalovaná predložila vlastné tituly nadobudnutia vlastníctva k pozemkom (protokoly o prechode vlastníctva spísaných podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí), pričom žiadna správa tohto majetku sa v protokoloch neuvádza. Správa pozemku sa neuvádzala ani v žiadnom inom dôkaze, ktoré boli v konaní vykonané a dôkazné bremeno ohľadom tohto tvrdenia žalobcu nebolo preukázané.

8.2. Napriek týmto skutočnostiam, kedy žalovaná popierala skutkové tvrdenia žalobcu, odvolací súd sa nimi nezaoberal, naopak tvrdil (v bode 4. a 22. odôvodnenia), že sú nesporné. Uvedené zakladá odvolací dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 420 písm. f) CSP. Uvedený dôvod napĺňa aj tá skutočnosť, že žalovaná v odvolaní zo dňa 5. augusta 2021 poukazovala aj na ustanovenie § 12 Zákona č. 180/1995 Z.z. ako aj v replike z 28. septembra 2021 na § 66 Hospodárskeho zákonníka, pričom práve aj na týchto zákonoch súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutia. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa však súd nijako nevysporiadal s týmito ustanoveniami, odvolací súd tieto nikde neuvádza, pričom žalovaná pomerne podrobne ustanovením § 12 Zákona č. 180/1995 Z.z. argumentovala, ako aj § 66 ods. 2 Hospodárskeho zákonníka. Má za to, že úplne ignorovanie odvolacieho dôvodu zakladá porušenie práva na spravodlivý proces. Okrem toho odvolací súd ignoroval aj dôkazy, ktorými sa žalovaná bránila a to najmä podania Okresného úradu Banská Belá zo dňa 8. decembra 2020 a 13. októbra 2020, vrátane rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/25/2018 a Krajského súdu v Prešove 12Co/43/2016.

8.3. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že považuje za zásadnú právnu otázku, ktorá nebola v praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená tú skutočnosť, či sa môže štát, ktorý v minulosti odovzdal (previedol) vlastníctvo k nehnuteľnostiam (pozemkom) na iný subjekt, v budúcnosti domáhať tohto vlastníctva naspäť súdnou žalobou a spochybňovať titul na základe ktorého bolo v minulosti vlastníctvo štátu odovzdané (prevedené) do vlastníctva iného subjektu. Žalovanej nie je

známe žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by túto otázku riešilo.

Uvedené sa udialo v napadnutom rozhodnutí, kedy štát odovzdal vlastníctvo k pozemkom pod cestou obci - žalovanej. V súdnom spise sa nachádza zoznam nehnuteľného majetku a protokol o prechode vlastníctva spísaný podľa § 14 Zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, kde preberajúcou právnickou osobou bola obec Banská Belá. Prechod vlastníctva pozemkov pod cestou sa udial ešte pred nadobudnutím účinnosti Zákona č. 180/1995 Z.z. Právne posúdenie odvolacieho súdu, že štát sa môže domáhať súdnou žalobou vlastníctva späť, ak sám protokolárne odovzdal (previedol) nehnuteľnosti na iný subjekt, považuje žalovaná za nesprávne. Vzhľadom na uvedené, žiadala, aby Najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie žalobca. Žalobca mal za to, že čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, tento nie je daný, súd prvej inštancie ako aj odvolací súd vysvetlili a zdôvodnili svoju úvahu v rámci, ktorej potvrdil odvolací súd záver, že pozemky (nie stavba cesty) boli v správe miestneho orgánu štátnej správy ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 180/1995 Z.z. Odvolací súd sa v bode 21. odvolacieho rozsudku dostatočne vysporiadal s námietkami žalovanej, ktoré sa týkali jej tvrdení o nevysporiadaní sa súdu prvej inštancie s niektorými jej tvrdeniami, listinnými dôkazmi a rozhodnutiami všeobecných súdov.

9.1. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že dovolacia otázka nie je nastolená zrozumiteľným a určitým spôsobom. Samotné konštatovanie žalovanej, že názor odvolacieho súdu považuje za nesprávny, nie je postačujúci na naplnenie podstatných znakov dovolacieho dôvodu.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť z nasl. dôvodov:

10.1. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Pritom podľa § 440 CSP je dovolací súd dovolacími dôvodmi viazaný.

10.2. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10.3. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je teda nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.4. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk a iné.

10.5. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv

strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

10.6. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

10.7. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, sp. zn. I. ÚS 301/06).

10.8. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

10.9. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

11. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná namietala, že popierala skutkové tvrdenia žalobcu, že pozemky na ktorých sa nachádza cesta č. I/51 boli v správe miestneho orgánu štátnej správy (právneho predchodcu žalobcu). Ako tvrdila táto skutočnosť nebola v súdnom konaní vôbec dokázaná, žalovaná ju popierala, napriek tomu v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd tvrdí, že táto skutočnosť bola medzi stranami nesporná. Dovolací súd k uvedenému uvádza, že súd prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia konštatoval, „že žalobca v spore tvrdil, že pôvodná cesta č. II/525 teraz I/51 bola postavená pred rokom 1956, cesta bola vždy vo vlastníctve štátu a pozemky pod cestou boli verejným (štátnym) majetkom, preto sa nezapisovali do pozemkovej knihy. Boli v správe miestneho orgánu štátnej správy. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné.“ V bode 22. ďalej konštatoval, „že sporné bolo či vlastníctvo parciel svedčí žalovanej, ktorá je aktuálne zapísaná na LV ako ich vlastník, súd preto zisťoval, na základe čoho a či v súlade so zákonom bolo zapísané vlastnícke právo k predmetu sporu na žalovanú.“ Odvolací súd s ohľadom na odvoláciu námietku žalovanej v tomto smere, v bode 22. a 23. odôvodnenia uviedol, „že argumentáciu žalovanej, že okresný súd

nerozlišoval medzi cestami ako verejným majetkom a ako samostatnými stavbami a pozemkami pod nimi - v tomto prípade spornými nehnuteľnosťami - odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Prvoinštančný súd vlastníctvo cesty na jednej strane a sporných pozemkov pod ňou na strane druhej rozlíšil, čo je zrejmé z 21. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom prvoinštančný súd uviedol, že „Žalobca v spore tvrdil, že pôvodná cesta č. II/525, teraz cesta č. I/51 bola postavená pred rokom 1956, cesta bola vždy vo vlastníctve štátu a pozemky pod cestou boli verejným (štátnym) majetkom, preto sa nezapisovali do pozemkovej knihy. Boli v správe miestneho orgánu štátnej správy. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné. Uvedené zistenia prvoinštančného súdu sú správne, pretože žalovaná v rámci prvoinštančného konania uvedené skutočnosti nepoprela podľa § 151 ods. 1 CSP (podľa ktorého sa skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela považujú za nesporné) a preto nie je dôvodným jej tvrdenie v odvolaní, že žalobca nepreukázal, že sporné pozemky boli niekedy v správe miestneho orgánu štátnej správy. Vzhľadom na nespornosť skutkových tvrdení uvedené skutočnosti nebolo potrebné preukazovať a okrem toho aj v liste katastrálneho odboru OU Banská Štiavnica zo dňa 13. októbra 2020 (č. I. 16 spisu) je uvedené, že pôvodné „PK parcely č. 2070, č. 2073, č. 2074, č. 2075, č. 2076 tvorili verejný majetok - cesty - neknihované pozemky.“ Odvolací súd potom zdôraznil, že do roku 1950 boli do pozemkovej knihy zapísaní vlastníci a ich pozemky, ale v pozemkovej knihe neboli evidované tzv. neknihované pozemky. Jednalo sa o pozemky vo vlastníctve štátu pod cestami a riekami (viď Fajnor, Záturecký: Nástin súkromného práva platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusi, III. vydanie str. 121). Z uvedeného vyplýva teda aj správnosť žalobného tvrdenia žalobcu, že ak by sporné pozemky neboli verejným, štátnym majetkom, boli by v pozemkovej knihe evidované. V súdnom prípade tomu tak ale nebolo. Napokon aj obrana prezentovaná žalovanou svedčí o tom, že sporné pozemky boli v minulosti vlastníctvom štátu, pretože bola to samotná žalovaná, ktorá sa v spore bránila tým, že vlastnícke právo k sporným pozemkom na ňu prešlo podľa § 14 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, resp. následne podľa § 14 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z., podľa ktorých ustanovení na obce prechádzal majetok práve z vlastníctva štátu.“

12. Vzhľadom na uvedené odôvodnenie odvolacieho súdu, dovolací súd udáva, že odvolací súd sa uvedenej odvolacej námietke venoval a je nutné uzavrieť, že napokon ako je vyššie uvedené nevychádzal len zo zhodných skutkových tvrdení v zmysle § 151 ods. 1 CSP, ale svoj názor oprel aj o ďalšie skutočnosti, ktorými mal preukázané tvrdenie že pozemky na ktorých sa nachádza cesta č. I/51 boli v správe miestneho orgánu štátnej správy. Zároveň dovolací súd konštatuje, že hoci žalovaná tvrdí, že došlo k porušeniu procesných ustanovení a práva na spravodlivý proces, v skutočnosti z hľadiska obsahového smerujú jej námietky k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdmi, resp. uvádza ich na podporu správnosti ňou prezentovaného právneho názoru a tiež nimi namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. K tomu dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci súdom vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017), tento záver podporujú viaceré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu (ICdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). Rovnako v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ani nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Z tohto dôvodu je táto dovolacia námietka vo vzťahu k § 420 písm. f) neopodstatnená.

13. K ďalšej námietke vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP a to, že žalovaná v odvolaní poukazovala aj na ustanovenie § 12 Zákona č. 180/1995 Z.z. a aj na ustanovenia § 66 ods. 2 Hospodárskeho zákonníka, rovnako poukazovala aj na dôkazy a to na podanie Okresného úradu Banská Belá zo dňa 8. decembra 2020 a z 13. októbra 2020, vrátane rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43Cob/25/2018 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12C/43/2016, že s týmito sa v odôvodnení rozsudku odvolací súd nevysporiadal.

13.1. Dovolací súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je konzistentné, je v úplnosti zrejmé, prečo, a z akých dôvodov bolo žalobe žalobcu vyhovie. Odvolací súd v bode 31. až 34., „v úplnosti zhrnul právne posúdenie veci, pričom poukázal na to, že z citovaných ustanovení účinných v čase vykonania sporného zápisu vyplýva, že v tom čase cesta II. triedy č. II/525 bola zaradená medzi automobilové cesty (§ 1 ods. 2 cestného zákona). Správu

automobilových ciest vykonávali okresné národné výbory (§ 3 ods. 1 cestného zákona), ktoré túto činnosť vykonávali buď priamo alebo prostredníctvom im podriadených hospodárskych alebo rozpočtových organizácií, pričom okresný národný výbor riadil okresnú správu ciest. Z uvedeného je zrejmé, že správu automobilovej cesty II. triedy nemohol vykonávať Miestny národný výbor - Banská Belá, keďže právo výkonu správy patrilo v zmysle zákona okresnému národnému výboru, ktorý mohol túto preniesť na okresnú správu ciest. Miestny národný výbor Banská Belá bol ako národný výbor nižšieho stupňa riadený Okresným národným výborom Žiar nad Hronom, ktorý za účelom výkonu správy automobilových ciest zriadil rozpočtovú organizáciu a to OSC ZH, ktorá vykonávala nielen správu predmetnej automobilovej cesty, ale taktiež aj pozemkov pod ňou, ktoré boli neknihovanými pozemkami a patrili do vlastníctva štátu. Odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že správu automobilovej cesty prechádzajúcej cez intravilán obce Banská Belá ešte v roku 1956 vykonávala OSC ZH, ktorá skutočnosť nepriamo vyplýva z mostných listov (č. l. 13 až 15 spisu), ktoré boli súčasťou automobilovej cesty II. triedy č. II/525.

13.2. Vzhľadom na uvedené preto v zmysle § 14 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 2 tretia veta zákona č. 180/1995 Z. z. nemohli byť sporné pozemky ako pôvodne neknihované prevedené do vlastníctva obce, na ktorej území sa nachádzajú, teda v danom prípade do vlastníctva žalovanej, keďže správu ciest aj pozemkov pod nimi vykonávala ku dňu 1. septembra 1995 ako dňu účinnosti zákona č. 180/1995 Z. z. Okresná správa ciest Žiar nad Hronom. Okrem toho predmetná cesta patrila štátu a preto nebol žiaden logický dôvod, aby v zmysle uvedenej právnej úpravy pozemky pod ňou patriace štátu (ako pôvodne neknihované) prešli do vlastníctva obce a aby tak došlo k rozštiepeniu vlastníckeho práva vo vzťahu k ceste (vlastníctvo štátu) a vo vzťahu k pozemkom pod ňou (vlastníctvo obce). Prvoinštančný súd preto správne uviedol, že mal byť aplikovaný postup podľa § 14 ods. 2 tretej vety zákona č. 180/1995 Z. z. a nie iba podľa § 14 ods. 2 prvej a druhej vety cit. zákona.“

13.3. Dovolací súd na druhej strane konštatuje, že takáto osamotená námietka bez konkrétnej súvislosti práve s prejednávanou vecou, je zmatečná. Námietke § 12 zákona č. 180/1995 Z.z. sa odvolací súd venoval v bode 33. odôvodnenia rozsudku. Čo sa týka poukazu na § 66 ods. 2 Hospodárskeho zákonníka, že tomuto ustanoveniu sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd nevenoval, pričom naň žalovaná poukazovala v bode 2, odvolania, dovolací súd uvádza, že z odvolania nie je zrejmé, že by v odvolaní, resp. v lehote stanovenej na odvolanie žalovaná poukazovala na uvedené ustanovenie Hospodárskeho zákonníka. V bode 2. odvolania žalovanej sa nachádza konštatovanie, že žalovaný napáda rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, považuje ho za nesprávny z nižšie uvedených dôvodov. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda, že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

13.4. Všeobecne princíp subsidiarity vychádza z toho, že najlepšie postaveným k plneniu úloh sú najnižšie články hierarchie súdov; vyššie články systému zasahujú len vtedy, kedy už prípad nemôže byť riešený na úrovni článku nižšieho. Ide o všeobecný princíp organizácie celej spoločnosti a súdnictva osobitne.

13.5. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejmá), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych

procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne). Hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

13.6. V tomto prípade ide totiž o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Ak potom žalovaná uvedenú čiastkovú námietku zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania neuplatnila v odvolacom konaní v rámci ochrany svojich práv, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť.

13.7. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytol príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

13.8. Je zároveň potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Treba tiež zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018).

13.9. Čo sa týka námietky ignorovania podania Okresného úradu Banská Belá zo dňa 8. decembra 2020 a 13. októbra 2020, k tomuto dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie z listu Okresného úradu Banská Štiavnica, katastrálny odbor zo dňa 13. októbra 2020 ako vyplýva z bodu 23. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vychádzal, okrem toho je táto námietka veľmi všeobecná, nie je zjavné, k čomu konkrétne má táto smerovať. Rovnako je možné konštatovať, čo sa týka vyššie označených rozhodnutí krajských súdov, nie je zjavné z dovolania k čomu, k akému preukázaniu, akej skutočnosti tieto mali slúžiť a v zásade nie je z nich zjavné, čo konkrétne mali tieto rozhodnutia objasňovať. Preto takto osamotené nemôžu spôsobovať vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Na druhej strane je potrebné uviesť, že v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/25/2018 a KS v Prešove sp. zn. 12C/43/2016, nejde ale o dôkazy, ktoré by mal súd v procese konania vykonávať.

14. Dovolací súd k veci všeobecne konštatuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané je podľa § 185 ods. 1 CSP vecou súdu a nie sporových strán. .

14.1. K uvedenej námietke možno (vo všeobecnosti) uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom révide nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. problematika opomenutého dôkazu) alebo či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo chybné. Je tomu tak v prípade, ak existujú výrazné rozpory medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami alebo, keď sú právne závery súdu alebo orgánu verejnej moci v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii

odôvodnenia meritórneho rozhodnutia nevyplývajú. Ide o prípady svojvoľného hodnotenia dôkazov vykonaného bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu (m. m. I. ÚS 548/2015, IV. ÚS 607/2021, III. ÚS 104/2022, I. ÚS 417/2022).

14.2. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je nesúhlas s právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017). Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu SR, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV.ÚS 196/2014, IV.ÚS 279/2018).

14.3. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých dovolací súd založil svoje rozhodnutie. Za vadu konania v zmysle konania § 420 písm. f) CSP, v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami uvedenými v podanom odvolaní a odôvodnenie jeho rozhodnutia malo náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odvolací súd podal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa skutkového a právneho posúdenia veci, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil žalobcom uplatnený nárok.

15. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd udáva nasledovné: V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15.1. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Podľa § 432 ods. 1 CSP možno dovolanie, ktoré je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, zdôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil.

15.2. Na rozdiel od predošlej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

15.3. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

15.4. „Pojem „otázka vyriešená“ podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP treba vykladať ako „vyriešená ustálená“. Zmyslom prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia je umožniť dovolateľke obrátiť sa na najvyšší súd s požiadavkou o právny názor až dovtedy, dokým sa právny názor k danej otázke neustáli. Tento výklad má svoj racionálny základ, ktorý pramení z účelu dovolania, spočívajúci v požiadavke, aby najvyšší súd vlastným meritórnym rozhodovaním rozvíjal, zjednocoval a vytváral judikatúru slovenských súdov, a tak naplnil princíp právnej istoty ako jeden zo základných pilierov právneho štátu. Ustálená prax musí byť zrejماً nielen dovnútra (že o nej vie najvyšší súd, príp. sporové strany), ale aj navonok (vo vzťahu k verejnosti). Ak nastane situácia, že najvyšší súd považuje určitý právny názor za ustálený, je vhodné, aby ho publikoval v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 115/2020 zo 6. októbra 2020).

15.5. Žalovaná považuje za zásadnú právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená, tú skutočnosť, či sa môže štát, ktorý v minulosti odovzdal (previedol) vlastníctvo k nehnuteľnostiam (pozemkom) na iný subjekt, v budúcnosti domáhať tohto vlastníctva späť súdnou žalobou a spochybňovať titul na základe, ktorého bolo v minulosti vlastníctvo štátu odovzdané (prevedené) do vlastníctva iného subjektu.

15.6. Najvyšší súd poukazuje na to, že právne posúdenie v predmetnej veci bolo založené na tom, že k prechodu sporných pozemkov na základe protokolov uzatvorených v zmysle § 14 Zákona o majetku obcí, nemohlo dôjsť, t.j. nemohli predmetné pozemky prejsť vo vlastníctve štátu zo zákona do majetku obcí, keďže išlo o tzv. neknihované pozemky a právne posúdenie je uvedené veľmi podrobne v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 31. a nasl.. Z tohto dôvodu právne posúdenie veci bolo založené na týchto právnych argumentoch súdu, nie je možné, aby sa dovolací súd venoval právnomu posúdeniu veci, ktoré dovolateľ navrhol v podanom dovolaní s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP a to, či sa môže štát, ktorý v minulosti odovzdal - previedol vlastníctvo k nehnuteľnostiam - pozemkom na iný subjekt, v budúcnosti domáhať tohto vlastníctva späť súdnou žalobou a spochybňovať titul na základe ktorého bolo v minulosti vlastníctvo štátu odovzdané - prevedené do vlastníctva iného subjektu. V bode 33. odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil svoj právny názor na vec, ktorý v podstate vyplýval z toho, že pri zápise žalovanej ako správcu pozemku došlo k pochybeniu pri aplikácii právneho predpisu v súvislosti s ROEP a teda posúdenie, či zapísaním žalovanej na LV v rámci ROEP bolo správne alebo nesprávne by bolo otázkou na vyriešenie, ktorej spočívalo rozhodnutie súdov prvej a druhej inštancie, resp. ktorá nekorešponduje s právnu otázkou, ktorú chce vyriešiť žalovaná podaným dovolaním. V dovolaní žalovanou namietané právne posúdenie týkajúce sa vyriešenia ňou vymedzenej právnej otázky by mohlo mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP iba vtedy, ak by výsledok riešenia takejto otázky (posúdenia a vyhodnotenia) predstavoval dôvod, pre ktorý bolo v spore rozhodnuté v jej neprospech. Dovolací súd konštatuje, že ide o úplne hypotetickú otázku do budúcnosti, na ktorej vyriešení nie je založené rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom dovolací súd konštatuje, že takto všeobecne položenú otázku, či sa môže žalobca (štát) domáhať žalobou určenia vlastníckeho práva, je vždy vecou individuálnych zistení (skutkových a právnych) ktoré vyúsťujú do individuálneho rozhodnutia, takto položená otázka vôbec nie je dobre položená. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že v dovolaní absentuje také vymedzenie právnej otázky, od vyriešenia, ktorej by reálne záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, v dôsledku čoho prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nevyplýva.

16. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie ak

- a) bolo podané oneskorene
- b) bolo podané neoprávnenou osobou
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné
- d) nemá náležitosti podľa § 428
- e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo

f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

17. Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd SR dovolanie žalovanej odmietol postupom podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.